

Darynda Jones
HARMADIK SÍRHANT

FORDÍTOTTA VARGA KRISZTINA

Darynda Jones
HARMADIK SÍRHANT

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Darynda Jones: *Third Grave Dead Ahead*

Copyright © 2012 by Darynda Jones
Hungarian translation © Varga Krisztina, 2014

Minden jog fenntartva.
Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó: Nyáry Krisztián
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu
Felelős szerkesztő: Peiker Éva
Műszaki vezető: Ráczi Julianna
Borító: Földi Andrea
Tördelés: 9s Műhely

Nyomdai munkálatok:
Wunderlich Production Kft., 2015

ISBN 978-963-293-453-2

*Carolnak és Melvinnek, az örült szomszédoknak:
Nagyon, nagyon, de nagyon szeretünk benneteket!*

ELSŐ FEJEZET

A halál eljő azokhoz, akik várják. Egyébként azokhoz is, akik nem...

CHARLOTTE JEAN DAVIDSON, A HALÁL ANGYALA

Egy halott bohóc ücsörgött a nappalimban. Mivel nem vagyok különösebben oda a bohócokért, és egyébként is meglehetősen korán volt ahhoz, hogy bármi összefüggő verbális kinyilatkoztatást ki tudtam volna préselni magamból, úgy tettem, mintha nem vettem volna észre. Inkább ásítottam egy nagyot, és a konyha felé indultam. Ekkor hasított belém a pánikszerű felismerés... Tekintettel arra, hogy semmi sem lehet annál *cikisebb*, mint anyaszült meztelenül üdvözölni a holtak lelkeit, végignéztam magamon, hogy szemrevételezzem a szerelésemet, vajon megfelel-e az elvárásoknak. Szerencsére egy fehér trikó és kockás naci volt rajtam. Így tehát a hölgyek – azaz Danger és Will Robinson – megfelelő takarásban voltak.

Gondolatban keresztet vettem és keresztültrappoltam csodás hajlékomon. Igyekeztem úgy mozogni, hogy ne keltsék feltűnést. Azon morfondíroztam, hogy vajon a halott bohóc – pontosabban a szelleme – észrevett-e. Megjegyzem, nagyon valószínű, hogy igen, tekintettel arra, hogy minden mozdulatomat követte a tekintetével. A lakásom furcsa átmenetet képez egy párnákkal telezsúfolt raktárhelyiség és egy takarítószekrény között, így tehát az, hogy átvágtam a birodalmamon, nem tartott különösebben sok ideig. És nem is

volt valami felemelő élmény. Mindazonáltal ez idő alatt egy meglehetősen morbid következtetésre jutottam, nevezetesen arra, hogy még mindig jobb, ha egy halott bohóc tartózkodik a lakásban, mint ha egy élő.

Charley Davidsonnak hívnak. Egyeseknek Charley, másoknak Charlotte, a Romlott – bár ez utóbbi leginkább a középiskolában volt jellemző megszólításom. Kellemes domborulatokkal vagyok megáldva, egészséges vonzalmat érzek a férfinem képviselői iránt, és kissé viszolygok a barna színű táplálékoktól. Ettől eltekintve – és persze attól, hogy a halál angyalának születtem –, teljesen normális vagyok; már amennyire egy lány, aki magánnyomozóként keresi a kenyerét, normálisnak mondható.

A kávéfőző felé tartottam, és a szememben a kék tüze égett; valami egészen sajátosan bizsergető viszony alakult ki köztem és a kávéfőző között, de mostanra már nem maradt benne több éltető nedű, mint egy csészére való. Nem éreztem szükségét annak, hogy friss kávéfőzök. Minek is zaklatnám fel szegényt? Ugyan minek tüzeljem fel? Betettem inkább a csészét a mikróba és beállítottam, hogy a rendelkezésére álló harminc másodperc alatt felmelegítsen mindent, ami elég balszerencsés volt ahhoz, hogy a karmai közé kerüljön, majd pedig megrohamoztam a hűtőt némi harapnivaló reményében. Ha eszem, akkor minden valószínűség szerint ébren maradok még újabb öt percen át; az utóbbi napokban egyetlen célom volt csupán, mégpedig az, hogy bármi áron ébren maradjak. A másik lehetőség ugyanis sokkal, de sokkal kimerítőbb volt...

Hosszas keresgélés után rábukkantam végre valamire, ami nem volt zöld, és nem volt különösebben gyanús külsejű sem.

Egy pár virslire. Elneveztem Péternek – egyrészt azért, mert imádok csak úgy elnevezni dolgokat, másrészt pedig azért, mert ez tűnt a legészszerűbb dolognak az adott pillanatban. Amint csipogott a mikró, jelezvén, hogy kész a kávé, betettem Pétert is melegedni, és reménykedtem benne, hogy a radioaktív környezet sterilizálja majd szegénykét. Hogy miért? Hát azért, mert semmi szükség arra, hogy aprócska Péterek rohángáljanak szerte a lakásban, és – urambocsá – ámokfutásba kezdjenek itt nekem.

Amint ott ácsorogtam a konyhában és a világbékén, a márkás alsóneműk arcpirítóan magas árán, valamint a guacamole nélküli élet mibenlétén merengtem, megint jelzett a mikró. Péter is elkészült tehát. Nosza, némi száraz kenyér közé csomagoltam és nekiláttam, hogy bekebelezsem, miközben annyi mesterséges cuccot tettem a kávémba, hogy már valószínű életveszélyt jelentett az elfogyasztása. Nagyot kortyoltam belőle, majd lehuppantam az enyhén túlszűfolt kanapéra, elhelyezkedtem, és a halott bohóc szellemére néztem. Egy bárszéken ült, átellenben a kanapéval, és türelmesen várta, hogy végre tudomást vegyek a jelenlétéről.

– Tudod, nem nagyon vagyok oda a bohócokért – mondtam, miután kortyoltam még egyet.

Nem mondhatnám, hogy meglepetésként hatott rám egy halott ember szellemének látványa a nappalimban. Tény, hogy olyan tündöklően ragyogok, olyan hatalmas fényt árasztok magamból, mint egy világítótorony a viharos éjben. Az eltávozottak lelkei, akik a halálukat követően nem azonnal mentek át a másik dimenzióba, a világ bármely pontjáról láthatnak engem, és ha úgy határoznak, rajtam keresztül átjuthatnak a másvilágra. Nagy vonalakban ennyit jelent az,

hogy én vagyok a halál angyala. Szó sincs kaszáról! A lelkek gyűjtögetéséről nem is beszélve. És persze mese az is, hogy valamiféle révész hurcolássza a holtak lelkét, örökkön-örökké, nap mint nap, valami folyón át. Megjegyzem, ez eleve az örökkévalóságig tartana...

– Sokszor megkapom ezt – mondta a bohóc. Fiatalabbnak látszott, mint gondoltam. Úgy huszonöt lehetett. Ám a hangja reszelős volt a sok átmulatott éjszaka és a rengeteg cigaretta miatt – éles kontraszt az élénk színűre festett arcával és vörös göndör hajával. De legalább nem volt rajta az a jellegzetes, piros bohóccorr. Na, azt aztán tényleg nagyon utálok, különösen a sípolós fajtát. A többi bohóckelléket még nagy nehezen elviselem valahogy.

– Van valami történeted a számomra?

– Nem igazán – felelte, és vállat vont. – Csak átmennék...

Meglepetten pislogtam, igyekeztem megemésztetni a halottakat, majd megkérdeztem:

– Csak átmennél?

– Ha nincs ellene kifogásod.

– Már hogy lenne? – horkantam fel. Nem akar üzenetet hagyni az e világban maradt szeretteinek... Nem kell megoldani semmiféle gyilkossági rejtélyt. Nincs semmi fontos dolog, amit a gyermekeinek szánt ugyan, de olyan helyen rejtett el, ahol biztosan senki sem bukkan rá. Az ilyen eseteknek megvolt a maguk varázsa, általuk kiélhettem a jótündéri hajlamomat – olyan lelkesedéssel töltöttek el, mint a kalóriaszegény habos süti.

Ekkor a bohóc elindult felém. Nem álltam fel, mert nem gondoltam, hogy sikerülne – ugyanis még nem hatott a kávé –, de úgy láttam, hogy a látogatómat ez nem zavarja

különösebben. Amikor közelebb lépett, észrevettem, hogy egy viharvert piros farmer van rajta, és a tornacsukája Magic Marker alkoholos filctollal van összefirkálva.

– Várj! – mondta, és megállt menet közben.

Jaj, ne!

Megvakarta a fejét, ami nyilván egy tudattalanul rögzült szokása volt, még az e világi létéből.

– Mondd, tudok rajtad keresztül üzeni?

Basszus! Ez a vég! A létem átka!

– Ööö... Bocs, de nem gondoltál arra, hogy a Western Unionnal is próbálkozhatnál?

– Most hülyéskedsz? – kérdezte, és tudtam, hogy nem vette be a dumát. És különben is, ha jól tudom, épp tulajdonosváltásra készül a cég...

Sóhajtottam egy nagyot és a karomat a homlokomhoz emeltem, igyekezvén ezzel a mozdulattal is a tudtára adni, hogy nagyon, de nagyon nincs ínyemre, hogy a küldönce legyenek. Sanda pillantást vetettem rá. Csak ácsorgott és várakozott. Láthatóan nem volt rá különösebb hatással az előadásom.

– Jó – mondtam, és feladtam. – Legépelem az üzeneted.

– Nem szükséges. Elég, ha lemész ide, a sarokra, a Super Dogba, és beszélsz a Jenny nevű lánnyal. Mondd meg neki, hogy Ronald azt üzeni, hogy: *Harapj belém!*

Alaposan végigmértem a bohócszerkóját, elidőzött a tekintetem a kapucnija sárga és vörös mintázatán.

– Tényleg Ronaldnak hívnak?

Vigyorogva közölte:

– Nos, nem mondhatni, hogy távol áll tőlem az ironia, nem igaz? – Majd átkelt rajtam, így nem állt módomban feltenni a harapásra vonatkozó kérdésemet.

Amikor az emberek lelke rajtam keresztül távozik a másik dimenzióba, lehetőségem nyílik arra, hogy bepillantást nyerjek az életükbe. Meg tudom mondani, hogy boldogok voltak-e, hogy mi volt a kedvenc színük, és akár azt is, hogy mi volt a gyerekkori háziállatuk neve. Csukva tartottam a szemem és vártam. Arcfesték, jód és kókuszsampon aromája keveredett az illatban, ami utána terjengett. Kórházban volt és szívatültetésre várt. Eldöntötte, hogy hasznossá teszi magát az ott töltött idő alatt, és mindennap másfajta bohócna-
nak öltözve látogatta meg a bent lévő gyerekeket. Minden áldott nap új vicces nevet talált ki magának, olyasmiket, mint Rodeo Ron, vagy Bokszeralsó Kapitány. A gyerekeknek ki kellett találniuk ezeket a neveket, még hozzá úgy, hogy semmilyen szóbeli segítséget nem kaptak ehhez – ugyanis Ronald az utóbbi időben már nemigen tudott beszélni. Mégis úgy gondolta, hogy bár a gesztikuláció lényegesen nehezebb és sokkal fárasztóbb, még mindig jobb, mint halálra rémíteni a gyerekeket azzal a síri hanggal, amely osztályrészüül jutott a betegsége adott stádiumában. Néhány órával azelőtt halt meg, hogy megérkezett volna az átültetésre alkalmas szív. Eredeti feltevésemmel ellentétben kiderült, hogy soha életében nem szívott el egyetlen szál cigarettát sem.

Szerelmes volt egy Jenny nevű lányba, akiknek babaolaj-illata volt és hot dogot árult, hogy megkeresse az egyetemi tanulmányaihoz kellő pénzt. Nos, Jenny kénytelen lesz szembesülni ezzel az egész halál angyala-mizériával, és ennek nagyon, de nagyon nem örültem. Utálom az itt maradottakkal kapcsolatos hercehurcát... Mindig azt érzem, hogy a szívük csordultig teli a szeretteik elvesztése miatt érzett fájdalommal. Gyászolnak. Érzem, hogy levegőért kapkodnak. Érzem, hogy

sírással küszködnek, mert elveszítettek valakit, aki nagyon közel állt a szívékhöz. Valakit, aki nélkül nem is tudják elképzelni az életüket...

Vettem egy mély levegőt, és kényszerítettem magam, hogy visszatérjek a jelenbe. Ronald frankó pasas volt. Ha eljön az én időm, biztosan megkeresem majd odaát és megnézem, hogyan is boldogul ezzel az öröklét-dologgal. Még mélyebbre fészkeltem magam a párnák közé, és nagyot kortyoltam a kávéból, magamba szippantva a koffein minden egyes molekuláját, remélve, hogy megteszi a hatását, és kissé felturbózza az agysejtjeimet.

A *Bolondos dallamok* figuráit idéző faliórámra pillantottam, és igyekeztem túltenni magam azon, hogy hajnali 3 óra 35 van. Napközben lényegesen könnyebb volt ébren maradnom. Az éjszaka olyan nyugodt és álmosító... De nem hagyhattam el magam! Nem nyomhatott el az álom! Igyekeztem úgy megközelíteni az alvás-témát, hogy azt képzeltem, olyan ez, mintha a pasimnak két héten át herpesze lenne. Hogy hol a hasonlóság? Ha elhagyom magam, mindkét esetben súlyos következményei lesznek.

Valósággal beleborzongtam, ha eszembe jutott, hogy milyen árat is kellene fizetnem egy kis bóbiskolásért... Amint az éjszaka gomolygó páraként körülengett, és lassan beszivárgott volna a bőröm alá, azonnal elhessegettem a hívogató, pihentető szendergésnek még a gondolatát is. Mérhetetlenül bosszús voltam. Felültem, kisépertem egy kósza hajtincset az arcomból, és elindultam a fürdőszobába annak reményében, hogy egy kis hideg víz csodát tesz majd – közben azon tűnődtem, hogy hogy a francba lehet ilyen fullasztó az éjszaka. Elvégre november van, a mindenségit neki! Lehet, hogy

mégiscsak van valami abban, hogy a globális felmelegedés lassan benyújtja a számlát az emberiségnek. Lehet, hogy a Föld körüli mágneses téren áthatoló napsugárzás egész egyszerűen élve felperzsel bennünket... nos, lássuk be, ez bizony nagyon, de nagyon kellemetlen lenne.

A villanykapcsoló felé nyúltam és az járt az eszemben, hogy nem is lenne olyan rossz ötlet, ha vennék egy napellenzőt, amikor az alsó testtájaim felől hirtelen valami furcsa izgalom öntötte el a testem. Meglepetten kapkodtam levegőért és megkapaszzkodtam a kilincsből, hogy megőrizsem az egyensúlyomat.

Nem, ez nem történhet meg. Nem.

Vágyakozva néztem a vízcsapra. A víz majd szépen helyrehozza a dolgokat. Egy kis pancsolás, és máris megint a régi morcos önmagam leszek. Felkapcsoltam a villanyt, de a lámpa csak felvillant, mintha szintén levegőért kapkodna, majd kialudt. Megint felkattintottam a kapcsolót, és megint, és megint. Majd pedig feladtam a küzdelmet. Leginkább azért, mert azt éreztem, hogy elhatalmasodik rajtam az örület.

A lakásom elektromos hálózata alighanem beadta a kulcsot. Óriási szerencse, hogy vannak éjjeli jelzőfények... Homályosan derengett a jelzőfény a fürdőszobában, és épp annyira világította meg a teret, hogy eltaláltam a mosdókagylóig úgy, hogy semmilyen létfontosságú szervemet nem érte komolyabb sérülés. A tükörhöz léptem és belepillantottam, miközben igyekeztem felszippantani minden atomnyi fényt, amelyet a világegyetem az ember rendelkezésére bocsát hasonló helyzetben. Nos, bevallom, ezzel nem sokra mentem. A képmásom a tükörben nem sokkal volt több, mint holmi

árny, egy amolyan szellemlényhez hasonlatos kép – mintha nem is léteztem volna.

Ott álltam és a helyzetemen lamentáltam, amikor megint rám tört az a feléledő vágyhoz hasonlatos érzés, de ezúttal vad erővel megragadott, belém mélyesztette a karmait, és olyan elementáris erővel száguldott végig rajtam, hogy kénytelen voltam összeszorítani az állkapcsomat, ha nem akartam, hogy vacogni kezdjek. Megkapaszkodtam a fürdőszobaszekrényben, a perzselő érzés pedig olyan forró hullámokban tört rám, hogy éreztem, nincs többé menekvés. Belém markolt, csalogatott a végtelenbe, hívogatott át, a sötét oldalra. Mohón nyitottam az ajkam, széttártam a lábam, és teret engedtem az érzésnek. Hadd növekedjen bennem. Növekedett is. Elhaltalmasodott rajtam, egyre erősebb lett, indaként font körbe, csavarodott és lüktetett a bensőmben.

A térdeim összecsuklottak, és a tenyeremre támaszkodtam, azonban a nyomás egyre hatalmasabb és hatalmasabb lett, míg végül már minden levegővételért meg kellett küzdenem. Ekkor valaki más lélegzetvételének hangja keveredett az enyémmel, és ismét azt éreztem, hogy bele kell néznem a tükörbe.

Alexander Reyes Farrow – a Sátán fia és szupermodell külsejű pasas egy személyben – tűnt fel mögöttem, egyenesen a semmiből. Hatalmas vállalai elővillantak a körülötte gomolygó ködből, és olyan hatást keltett, mintha ott és akkor jött volna fel a pokol mélységes mélyéről. De persze nem onnan jött. Vagyis most nem onnan. Évszázadokkal ezelőtt szökött meg apja, a Sátán birodalmából, és jelen pillanatban nagyon zabos volt rám, mert megbéklyóztam, vagyis a nem e világi

testét arra kényszerítettem, hogy az e világi porhüvelyében leledzzen. Ám az, hogy mindezzel tisztában voltam, vajmi kevésbé csökkentette a pillanat borzongató hatását.

Hunyorogtam, remélve, hogy így jobban látok majd.

– Hát te meg mit csinálsz itt?

Lehajtotta a fejét, és sötét tekintetében harag szikrázott. A seggfej! Elvégre az én fürdőszobámban vagyunk! Mit képzelsz ez magáról?

Tény, hogy megbéklyóztam. Hozzákötöttem a szellemét az e világi testéhez. Hogyan lehetséges ezek után, hogy most mégis itt van? Hogy a nyavalyába csinálta ezt?

– Megidézted – mondta. Mély hangja bosszúsan csengett.

Megráztam a fejem.

– Az ki van zárva.

Az egyik kezével átnyúlt a vállam fölött, a másikkal pedig előttem, és a falnak támaszkodott. Nyilván azzal a szándékkal, hogy így éreztesse velem a fölényét, azt, hogy hatalma van fölöttem. Hogy tudatosítsa bennem, csapdában vagyok. Sudár alakja a hátamnak nyomódott, és ekkor a jobbomon, a másik kezével is megtámaszkodott a falon, így teljesen körbezárt.

Szigorúan nézett rám.

– Ki van zárva? Tényleg? Mert azt hiszed, láncra vertél, mint egy kutyát?

Na persze... Úgy tűnt, ezúttal tényleg állati zabos rám.

– Nem volt más választásom – mondtam, és közben hallottam, hogy remeg a hangom. Messze nem tűntem olyan magabiztosnak, mint szerettem volna.

Lejjebb hajtotta a fejét, úgy, hogy a szája a fülemet érintette.

– Nekem sem volt más választásom – mondta. Elsötétült az arca. A tükörből nézett rám, sűrű szempilláinak fátyla mögül, résnyre nyitott szemmel. Csak úgy sugárzott belőle a szenvedély...

Képtelen voltam levenni róla a szemem. Olyan gyönyörű, olyan férfias! Amikor átkarolt és lecsúsztatta a kezét a bugyimon, megragadtam a csuklóját.

– Várj! – pihegtem. – Még mindig nem értem, hogyan lehetséges, hogy itt vagy.

– Mondom, hogy megidéztél – felelte, játszadozni kezdett az ujjjaival a combom között, és minden erőfeszitésem dacára hangosan felsóhajtottam, amikor keze mélyebbre tévedt.

– Mindig megidézel. Mindig is megvolt a hatalmad, hogy magadhoz hívj, amikor csak akarsz, Dutch. Még nem tűnt fel?

Az ujjai minden egyes mozdulatára bizsergés rázta meg a bensőm, és minden erőmmel küzdöttem, nehogy átadjam magam az élvezetnek. Igyekeztem arra koncentrálni, hogy felfogjam az elsuttogott szavai értelmét.

– Nem. Akkor jöttél, amikor szükségem volt rád. Amikor bajban voltam.

Tényleg így volt. Úgy nőttek fel, hogy rá mindig számíthattam, amikor veszélyben volt az életem.

A lélegzete az arcomat simogatta, a belőle áradó forróság szinte felperzselt, miközben ajkával a nyakamon lüktető pulzust kereste.

– Mindig te idéztél meg...

Nem, ebben tévedett. Ez nem lehet igaz. A gondolat, hogy én idéztem meg, hogy én hívtam magamhoz, felfoghatatlan volt számomra. Hiszen még azt is csak nemrég tudtam meg,

hogy kicsoda is ő valójában. Ha egész pontosan akarok fogalmazni, voltaképpen mindig is féltém tőle. Számomra nem volt más, mint egy sötét árny, egy szellemlény, és bárminek jobban örültem volna, mint annak, hogy a közelemben legyen. Hogyan idézhettem volna meg? Teljes képtelenség...

– De amíg itt vagyok – mondta, ám nem fejezte be a mondatot, hanem magához húzott, és egyetlen laza mozdulattal megszabadított a fehérneműmtől. Majd egy halvány mosoly jelent meg a szája szegletében, szíjjelfeszítette a combjaimat, és egyetlen erőteljes mozdulattal belém hatolt. Hangosan felszisszentem, és a kis szikrák, amelyek alig egy pár perce éledtek bennem, elsöprő erejű tűzorkánná váltak. Az egyik kezével a torkomat szorította, odakaptam, és a másik kezemmel belemarkoltam szoborszerű, kemény fenekébe, hogy még mélyebbre húzzam magamba, miközben a körmöm belévájtam, mert egyszerre szabadulni is akartam tőle.

Nem csuktam be a szemem. A tükörből néztem őt, figyeltem a reakcióit. Enyhén szétnyitotta az ajkát, felvonta a szemöldökét, majd lassan lehunyta a szemét.

– Dutch – suttogetta lágy, mély hangon, mintha nem is tehetne arról, amire épp készült. Összeszorította az ajkát, és egyre közelebb került az orgazmushoz. Feltette az egyik lábam a fürdőszobai szekrénykére és ismét belém hatolt, újra, meg újra, már-már erőszakosan. Minden mozdulatával, minden egyes újabb lökéssel egyre jobban csábított.

Ugyanakkor még hatalmasabbra duzzadt bennem a kontrollálhatatlan vágy, úgy éreztem, azt akarom, hogy a férfiasága betöltsön minden teret a bensőmben, uralja a testem minden négyzetcentiméterét. A nyers vágyakozás, amely eleinte mintha csak valahol a távolban éledt volna, most ele-

mi erővel tört elő, és a combjaim között talált utat magának. Olyan volt, mint az árapály, megfosztott minden erőmtől és ellenállhatatlanul beszippantott.

A csuklójába mélyesztettem a körmeimet, és hirtelen rám tört a felismerés, hogy valójában nem is akar itt lenni velem. Nem akar velem lenni... Azok után, amit ellene elkövettem...

– Reyes, várj!

Abban a pillanatban tudtam, hogy mi fog történni, amikor megtörtént. Éreztem, hogy a gyönyör rázkódva átdübörög a testén, majd egyszer csak kitör, végigszáguld rajtam is. Az orgazmus forrón, hömpölyögve öntötte el az ereimet, felperzselte a húsomat, és szinte visszhangként verődött vissza a csontjaimról.

Majd hirtelen visszazuhantam a valóságba, és az elsöprő erejű orgazmus, ami szinte kettéhasított, felébresztett zűrzavaros álmomból. Egy kiáltás hangfoszlányait véltem hallani a szobában, és azonnal tudtam, hogy ez a saját gyönyörömmé adott reakcióm volt. Kényszerítettem magam, hogy megnyugodjak, hogy ismét szabályos ütemben vegyem a levegőt, és hogy végre el tudjam engedni a kávécsészét, amelynek tartalma amúgy is már réges-rég az ölemben landolt. Szerencsére nem volt már sok fekete a csészében... Letettem egy kisasztalra, és visszasüppedtem a kanapéra, az egyik kezemet a homlokom elé emeltem, és vártam, hogy az ismerős vihar ismét végigszáguldjon a testemen.

Egy hét alatt háromszor történt meg. Ha csak egy pillanatra is becsuktam a szemem, ott volt, várt rám, nézett, figyelt, dühös volt és csábító.

Megint az órára néztem. Amikor az előbb rápillantottam, 3 óra 35-öt mutatott. Most 3 óra 38 volt. Három percig tar-

tott az egész. Mindössze három perc telt el azóta, hogy lehunytam a szemem.

Kimerülten sóhajtottam egyet, és tudatosult bennem, hogy csak magamat okolhatom. Én sodortam magam ebbe a helyzetbe.

Lehet, hogy Reyes ezzel kényszerít arra, hogy megfizessek mindazért, amit vele tettem. Mindig is képes volt rá, hogy elhagyja az e világi testét, hogy testetlen teremtményként létezzen az emberek világában, és folytassa kis üzelmeit. Nem mintha bármiféle üzelmet folytatott volna... De megtehetette volna, ha akarja. Most pedig kénytelen volt a teste börtönébe zárva élni. Ami engem, illet, a megbéklyózás adott esetben a kisebbik rossz volt, mondhatni, egyfajta óvintézkedés – kétségtelen, hogy akkor és ott ez tűnt a szükséges lépésnek.

Most azonban Reyes visszatért és kísértett az álmaimban. Amikor korábban, szintén álom formájában ellátogatott hozzám, minden további nélkül tudtam aludni, a bújócskázás és a sok huzavona ellenére is. Most pedig elég, ha csak egy percre lehunyom a szemem, már meg is jelenik, és az elképzelhető legaktívabb énje tör elő belőle. Ha alszom... hogy is mondjam, olyanok vagyunk, mint nyulak...

Az az egészben a legrosszabb, hogy pokoli mérges rám. Ennek eredményeképpen ugyebár semmi kedve ahhoz, hogy velem legyen. Mérges, dühös rám, és mégis olyan szenvedélyes, hogy úgy tűnik, mintha maga sem lenne ura a tetteinek. Mintha képtelen lenne kontrollálni a szenvedélye hevét, a benne forrongó vágyat, az ereiben lüktető mohó forróságot. Tekintettel arra, hogy én sem vagyok képes uralkodni magamon, pontosan tudom, mit érez.

De tényleg én idéztem volna meg? És vajon hogyan? Kisgyerekként hogyan lehettem volna képes ilyesmire? Mondjuk akkor, amikor négyéves koromban elragadott egy férfi, akit kisgyermek molesztálásáért ítétek el? Még csak azt sem tudtam, hogy kicsoda-micsoda ő. Sőt, nagyon féltém tőle.

Ekkor hallottam, hogy a bejárati ajtóm kicsapódik, és konstatáltam, hogy amúgy is itt volt az ideje, hogy rendbe hozzam magam. A kávé külsőleg nem hat...

– Mi van? Hol vagy? – hallottam a szomszédom hangját, aki egyébként a recepciósom és legjobb barátom egy személyben. Épp most viharzott be a lakásomba. Cookie rövid, barna haja mindenféle irányba meredezett, és nem mondhatni, hogy ez a frizura szofisztikált külsőt kölcsönzött volna neki. Gyűrött, kék-sárga csíkos pizsamában volt, ami ráfeszült telt idomaira. A toalettje kiegészítéseként piros zoknit viselt, ami a bokája körül harmonikázott. Hát, nem semmi a csaj!

– Itt vagyok – szóltam ki a nappaliból, és feltápászkodtam a kanapéről. – Minden rendben.

– De hát kiabáltál!

Aggodalmaskodva mérte fel a terepet.

– Kénytelenek leszünk megoldani a hangszigetelést.

Cookie lakása a folyosó túloldalán van, épp szemközt az enyémmel, és minden kétséget kizáróan biztos vagyok abban, hogy ha leejtek egy tollpihét a konyhában, azt is kristálytisztán hallja odaátról.

Egy hosszú pillanatig visszafojtotta a lélegzetét, fagyos tekintettel végigmért, majd kitört:

– Basszus, Charley!

– Többen is így neveznek – mondtam, és a fürdőszoba

felé vettem az irányt –, de neked elárulom, hogy a Basszus Charley valójában nem az igazi nevem.

A könyvespolcomhoz lépett, az egyik kezével nekítámaszkodott, a másikkal pedig a szívéhez kapott, hogy valamelyest csillapítsa az eszeveszett dobogást. Ezt követően rám meredt. Nagyon vicces volt. Már épp nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, amikor észrevette a szerteszt, nagy halomban heverő kávéscsészéket. Ekkor megint bámulni kezdett. Még mindig viccesnek találtam...

– Egész éjjel iszogattál?

Eltűntem a fürdőszobában, majd a fogkefémmel a számban mentem vissza a nappaliba, és a bejárati ajtó felé mutattam, felvont szemöldökkel:

– A magánlaksértés az új profilod?

Cookie megkerült, és becsukta az ajtót.

– Beszelnünk kell – jelentette ki.

Hűha... eljött a fejmosás ideje. Cookie egy hete minden áldott nap letolt valamiért. Először még bevette a dajkamesémet arról, hogy miért is nem alszom, de lassacskán kezdett arra gyanakodni, hogy álmatlanságban szenvedek – ehhez nagyban hozzájárult, hogy lila elefántokat láttam az irodai ventilátorokban, és e megfigyelésemnek hangot is adtam. Tény és való, nem volt egy jó ötlet afelől érdeklődni, hogy vajon Cookie látja-e őket, de tényleg azt hittem, hogy az ő keze van a dologban, és ezekkel a kis dekorációkkal akarta feldobni az enteriőrt.

Bementem a hálószobába, felvettem egy tiszta farmert, majd pedig elindultam a kávéfőző felé. Cookie-hoz fordultam:

– Kérsz egy kávé?

– Hajnali fél négy van.

– Értem. Kérsz egy kávét?

– Nem. Ül már le! – megálltam félúton a konyha felé, és kérdőn felvontam a szemöldökömet. Cookie morcos fejet vágott. – Mondtam már, hogy beszélünk kell.

– Van a mondanivalódnak bármi köze ahhoz a bajuszhoz, amit a múltkor az arcodra pingáltam, amikor aludtál? – kérdeztem, és lassan leültem a kanapéra, közben pedig Cookie-n tartottam a szemem, biztos, ami biztos alapon.

– Nem, ahhoz semmi köze. A drogokhoz van köze.

Tátva maradt a szám a csodálkozástól, és majdnem kiesett belőle a fogkefém.

– Te drogozol?

Vágott egy grimaszt.

– Én nem. De te igen.

– Én drogozom? – kérdeztem döbbsen. Nem is tudtam...

– Charley – folytatta Cookie együttérzően –, mennyi ideje nem alszol?

Nagyot sóhajtottam, ami már-már úgy hangzott, mintha nyüszítenék, és elkezdtem számlálni az ujjaimon.

– Mindent egybevetve, azt hiszem, tizenhárom napja.

Cookie szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Lassan megemésztette a hallottakat, majd megkérdezte:

– És nem szedsz semmit?

Kivettem a számból a fogkefét.

– Úgy érted, a bőrszkeroderma elleni szeren kívül?

– Haha. Árudd el, hogy csinálod! – Közelebb hajolt, és aggodalmaskodva vont össze a szemöldökét. – Hogyan lehetséges az, hogy napokon át nem alszol egy szemhunyásnyit sem?

– Nem tudom. Lehet, hogy az a titka, hogy nem csukom be a szemem.

– Charley, ez lehetetlen. És minden bizonnyal veszélyes is.
– Nyugi, nem veszélyes – csitítgattam. – Egy csomó kávét iszom. És csak nagy ritkán alszom el vezetés közben.

– Jaj, istenem! – nyöszörögte, és a kezébe temette az arcát.
Mosolyogva tettem vissza a számba a fogkefét. Nagyon kevés olyan ember van a világon, mint az én Cookie barát-nőm. Jó húsban van, feltétel nélkül elfogad, és nagyon könnyű palira venni.

– Hékás, tudod, hogy más fából faragtak, mint téged!

Megint rám nézett.

– Ettől függetlenül te is ember vagy. Csak azért, mert elképesztően gyorsan gyógyulnak be a sebeid, és látod a holtak szellemét, és megvan benned az a rendkívüli tehetség, hogy meggyőzd a legádázabb ellenfeledet, aki épp el akar tenni láb alól, hogy...

– Olyan zabos rám, Cookie – szakítottam félbe, és lehajtottam a fejem, mert éreztem, hogy a Reyesszel kapcsolatos szomorúság lassan úrrá lesz rajtam.

Abbahagyta a tirádát, és egy pillanatra elgondolkodott azon, amit mondtam, majd ismét rázendített:

– Mondd el, hogy pontosan mi folyik itt!

– Jó, de előbb innom kell egy kávét.

– Hajnali fél négy van.

Tíz perccel később mindketten egy-egy csésze feketével a kezünkben ültünk, és elmagyaráztam ennek a csillagszemű, elvált asszonynak – aki egyébként nagyon ki van éhezve egy kis rosszalkodásra –, hogy mi is zajlik velem álmomban, már amennyiben álmoknak lehet nevezni ezeket a történeteket. Azt már mondtam neki korábban, hogy megbéklyóztam Reyest, így lehetetlenné tettem számára, hogy elhagyja az

e világi testét, de az álmaimról még nem meséltem neki. Vagyis nem mondtam el mindent. Csak arról tettem említést, hogy mi történt Reyes istenség legutóbbi látogatása alkalmával. Akkor derült ki, hogy a pasas a pokol tüzéből született, szépség és bűn ötvöződik benne az érzékiség perzselő lángjával.

Legyezni kezdtem magam, és Cookie-ra néztem.

– Akkor tehát Reyes...

– Igen – mondtam.

– És a lábadat...

– Igen. Gondolom azért, hogy könnyebben hozzám férhessen.

– Ó, jaj! – mondta, és a szívéhez kapott.

– Ismét csak: igen. Ez a dolog kellemes része. Már mint az orgazmus. Az, amikor megérint, és megcsókol, és megsimogat, még hozzá a lehető legizgalmasabb helyeken.

– Megcsókol?

– Nem, ma reggel nem – mondtam, és ingattam a fejem.

– De néha előfordul. Az a furcsa az egészben, hogy nem is akar itt lenni. Nem akar velem lenni. És mégis, amikor becsukom a szemem, ott van velem. Tüzes. És szexi. És pokolian pipa rám.

– De hát felemelte a lábad...

– Cookie – mondtam, és megragadtam a karját, hogy némiképp észhez térítsem –, próbálj már túllendülni ezen!

– Igyekszem – mondta, és megrázta a fejét. – Bocs. De meg kell mondjam, nem fér a fejembe, hogy miért nem akarod az ilyesfajta *traumát* minden éjjel átélni.

– Mert nem tudom kipihenni magam. Esküszöm neked, sokkal fáradtabb vagyok ébredés után, mint, mondjuk, az azt követő három percben. És olyan, de olyan dühös rám!

– Nos, ez nem csoda, hiszen egy örökkévalóságra a saját teste börtönébe zártad.

Sóhajtottam egy nagyot.

– Nem, nyilván nem szól örökre a dolog. Úgy értem, meg tudom oldani valahogy. – Arra gondoltam, kihagyom a sztoriból azt a részt, amikor megkíséreltem feloldani a kötést, de nem jártam sikerrel. – Rá fogok jönni, hogy hogyan oldozhatom fel. Nem?

– Honnan tudjam? – kérdezte, és láthatóan már attól is kikakadt, hogy a véleményét kérdeztem ezzel kapcsolatban. – Ez a te világod, drágám. Én csak egy avatatlan kívülálló vagyok.

Ránézett a *Bolondos dallamok*-mintázatu órára.

Mint általában, most is elképesztett, hogy milyen önzetlen tudok lenni, ha a felebarátomról van szó:

– Ideje lenne visszabújni az ágyba – mondtam, majd elvettem a csészét a kezéből, és elindultam a konyhába. – Még vagy két órát tudsz aludni, mielőtt vinned kellene Ambert a suliba.

Amber ugyan még csak tizenkettő, de már majdnem tizenhárom éves és Cookie lánygyermeke.

– Épp most ittam meg a kávé.

– Mintha ez valaha is gondot okozott volna...

– Jó, ebben van valami – ismerte el, és elindult az ajtó felé. – Ja, igen, már akartam mondani, hogy Garrett telefonált. Lehet, hogy lenne számodra egy megbízása. Mondta, hogy ma reggel keresni fog.

Garrett Swopes rendőrnyomozó. Sötét tónusú bőre olyan ezüstösen csillogóvá teszi a szemét, amikor mosolyog, hogy minden nőt elbűvöl vele. Vagyis majdnem minden nőt. Engem speciel idegesít. Átéltünk együtt egyet s mást, és amikor

véletlenül tudomást szerzett arról, hogy milyen kapcsolatban is állok a túlvilággal, eldöntötte, hogy elkötelezi magát mellettem.

Nagyrészt elviselhető volt, de ha épp rájött az öt perc, tudom, hogy legszívesebben fenékbe billentett volna. Ami a nyomszakértői munkáját illeti, egyszerűen fenomenális, és ha a helyzet úgy kívánja, magam is szívesen veszem igénybe a segítségét.

– Egy megbízása? – ez érdekesen hangzott. És emellett némiképp jövedelmezőbb is, mint itthon ülni és malmozni. – Lehet, hogy elugrom hozzá, és személyesen járok utána, hogy miről is van szó.

Cookie megállt az ajtó felé félúton, és visszafordult.

– Negyed négy van.

Hatalmas mosoly suhant át az arcomon.

Cookie álmodozóan pillantott rám.

– Mondd, elkísérhetlek?

– Nem – mondtam, és kituszkoltam az ajtón. – Muszáj aludnod. Nem lenne hátrány, ha legalább egyikünk képes lenne normálisan viselkedni munkaidőben, és a helyzet jelenlegi állása szerint rám ez ügyben nem számíthatsz.

Alig több mint negyedóra múlva Garrett Swopes ajtaján kopogtattam, a Juicy Couture pizsamámban és rózsaszín nyuszis papucsban. Eszembe jutott, hogy simán meghalhattam volna idefelé jövet. Olyan fáradt voltam, hogy nem is éreztem már magamban az élet lüktetését. Az ujjaim zsibbadtak. Az ajkaim fel voltak dagadva. A szemhéjaim olyan szárazak voltak, mint a smirgli, és nagyon úgy tűnt, hogy az egyetlen élettani céljuk az volt, hogy irritáljanak, és valahogy kipréseljék belőlem a túlélési szándékot.

Hát igen. Minden bizonnyal meghaltam.

Megint kopogtattam, és végigfutott a hideg a hátamon, miközben valahol a lelkem legmélyén abban reménykedtem, hogy az esetleges halálom nem fog megakadályozni abban, hogy nem e világi kötelezettségemnek eleget tegyek, nevezetesen képes leszek arra, hogy nyugodtan álldogáljak, amíg azok a lelkek, akik a testük halála után nem távoztak azonnal a mennyországa, megtehessék ezt úgy, hogy áthaladnak rajtam, vagyis a portálon. Hiszen tekintettel arra, hogy közel s távol én vagyok a halál egyetlen angyala, kétségtelen, hogy felbecsülhetetlen értékű szolgálatot teszek a társadalomnak. Mi több, az emberiségnek! *Az egész világnak!*

Az ajtó kitarult, és egy morcos nyomszakértővel találtam magam szemközt, akit történetesen Garrettnak hívtak, és nagyon bosszúsán nézett rám. Még hozzá olyan bosszúsán, hogy nem is tudtam volna szavakba önteni, ami végeredményben csakis azt jelentette, hogy mégsem haltam meg. Úgy nézett ki, mint aki másnapos. Márpedig ha másnapos, akkor egy elefántot sem vett volna észre, nemhogy egy halott szellemét – nos, ez az okfejtés vezetett arra, hogy megállapítottam, még életben vagyok. Nagy nehezen kinyökögött egy kérdést, a fogai közt szűrve a szót:

– Mit akarsz?

– Egy fájdalomcsillapítót – mondtam, és hallottam, hogy a hangom távoli, és messze nem nevezhető különösebben kellemesnek. – És nem tréfálok – toldottam meg.

– Szerintem inkább pszichológusra lenne szükséged.

Magam is meglepődtem, hogy milyen könnyedén megértettem, még úgy is, hogy még mindig összeszorított fogakkal beszélt.

– Fájdalomcsillapító kellene – mondtam még egyszer, hát ha az imént nem hallotta, és ezúttal a szemöldökömet is összehúvtam, hogy nyomatékosan adjak a szavaimnak. – Nem viccelek.

– Én sem.

– Jó, de akkor is én mondtam előbb.

Sóhajtott egy nagyot, hátrébb lépett, és beinvitált az oroszlan barlangjába. Lepillantottam a nyuszis pacskeromra, és magamban épp azért kezdtem fohászzkodni, hogy nyúl voltukhoz méltóan szökkenjenek előre, amikor Garrett megragadta a pizsamafelsőmet és beljebb ráncigált.

Megjegyzem, ez a sajátos eljárás sokat segített. Azzal a lendülettel átgyalogoltam a szőnyegen, és elindultam a konyha irányába, menet közben pedig felkapcsoltam minden fényforrást, ami a kezem ügyébe került.

– Van róla fogalmad, hogy hány óra? – kérdezte Garrett.

– Nem állítanám. Hol tartod azokat a gyógyszereket, amelyek egyébként pult alól szoktál beszerezni? – Hirtelen úgy éreztem, hogy borzasztóan hasogat a fejem. Lehet, hogy a miatt a fránya pózna miatt van, amit idefelé jövet nemes egyszerűséggel lefejeltem.

Garrett legénylakása sokkal rendezettebb volt, mint amire számítottam. A csaszín és a fekete dominált a kóróban. Sorra átkutattam a szekrényeit, annak reményében, hogy rábukkanok a gyógyszereire. Tányérokat, tálkákat már táltam... Gromek...

Garrett mögöttem termett.

– Most meg mi a fenét keresel?

Tartottam egy sokatmondó hatásszünetet, mielőtt válaszoltam volna:

– Nem lehet, hogy ilyen lassan forog az agyad!

A rá jellemző mozdulattal válaszolt, nevezetesen a mutató- és a hüvelykujja közé csippentette az orrnyerge bőrét. Alkalmam nyílt alaposan szemügyre venni őt. Kócos, sötét hajzata ugyancsak megérett a fodrászlátogatásra. A borostás állát elnézve pedig arra gondoltam, hogy nem ártana közelebbi kapcsolatba kerülnie egy borotvával. Ami pedig a mellkasszőrzetét illeti, nos...

– Te jó ég! – kiáltottam, és a kezemet azon nyomban a szemem elé kaptam. A hirtelen mozdulattól vezérelve nekiestem a konyhapultnak.

– Mi van?

– Meztelen vagy!

– Nem vagyok meztelen.

– Jó, akkor nyilván vak vagyok.

– Nem vagy vak. Van rajtam alsógatya.

– Vagy úgy.

Nos, azt hiszem, nem túlzok, ha azt állítom, a helyzet kellemetlen volt...

Türelmetlenül egyik lábáról a másikra állt.

– Szeretnéd, hogy vegyek fel egy inget?

– Már késő... Egy életre beleégett a retinámba ez a sokkoló kép – egész egyszerűen muszáj volt piszkálnom egy kicsit. Ki tudja miért, nagyon harapós kedvében volt, így hajnali fél négy tájban. Mindenesetre folytattam a kutakodást a szekrényeiben.

– Most komolyan! Mit keresel?

– Fájdalomcsillapítót – mondtam, és közben egy katonai csajka mellett egy csomag Oreos kekszre bukkantam. Az Oreos történetesen a barna színű ennivalók halmazába tar-

tozik, de azért bekaptam egyet, és folytattam nemes küldetésem.

– Tényleg a fájdalomcsillapítóért vállalkoztál erre a nagy útra?

Még egyszer végigmértem, miközben ropogtattam a sarcolt élelmet. Leszámítva a mellkasán és a vállán virító, golyó ütötte sebeket – amelyeket egy pár hete szerzett, amikor nekem köszönhetően kis híján eltették láb alól –, nagyon szép bőre volt, mutatós szempillái, és olyan kockahasa, hogy az ember zavarában keresi a szavakat. Cookie barátnőmnnek nincs is olyan rossz ízlése.

– Nem, azért jöttem, hogy beszéljek veled – mondtam, és nyeltem egy nagyot. – Csak éppen úgy adódott, hogy kellene egy fájdalomcsillapító. A fürdőszobában tartod? – kérdeztem, és már indultam is a jelzett irányba.

– Elfogyott – mondta Garrett, és elállta az utamat. Nyilván rejteget valamit.

– De hát államszövetségi ügynök vagy!

Összevonta a szemöldökét.

– Hát az meg mi a nyavalya?

– Gyerünk, Swopes – mondtam éles, vádló hangon –, tudom, hogy drogdílereket kapsz el egyre-másra, amikor épp nem valami *Debbie, a pajkos meghódítja Dallast* színvonalú pornót nézel. Bármilyen droghoz simán hozzáférhetsz. Azt semmiképp nem adod be nekem, hogy nem raksz zsebre egy kis kokót itt, egy kis Motrint ott.

Megdörzsölte az arcát, majd odament a kis étkezőasztalhoz, előhúzott egy széket, és leült.

– Te, mondd, a tesód nem pszichológus véletlenül?

Beléptem a hálószobájába és felkapcsoltam a villanyt. A ve-

tetlen ágytól és a földön szanaszét dobált ruháktól eltekintve nem is volt olyan rossz a berendezés. A tükrös szekrénynél kezdtem a felderítést.

– Tulajdonképpen örülök is, hogy itt vagy – mondta Garrett a másik szobából –, mert elképzelhető, hogy lenne egy megbízásom számodra.

Épp emiatt vagyok itt! Persze ezt neki nem kell tudnia.

– Nem vagyok hajlandó még egyszer belemenni abba, hogy kitarakítsam a kocsidat, hogy felkutassak valami talányos módon eltűnt tárgyat, Swopes. Nem sétálok bele még egyszer ebbe a csapdába, kispofám!

– Ilyesmiről szó sincs. Ezúttal komoly a helyzet – mondta, és hallottam a hangján, hogy mosolyog. – Egy barátom barátjáról van szó. Úgy néz ki, hogy a srác felesége körülbelül egy héttel ezelőtt eltűnt, és a haverom egy jó magánnyomozót keres.

– Akkor miért hozzám küldted? – tettem fel a fogós kérdést.

– Végeztél?

Épp befejeztem az éjjeliszekrények átkutatását, és a fürdőszobai gyógyszeres szekrényke felé vettem az irányt.

– Már majdnem. Megjegyzem, a pornót illetően meglehetősen sajátos az ízlésed, sokkal zűrösebb, mint hittem.

– Orvos.

– Kicsoda? – A gyógyszeres szekrénykében sem találtam semmit. Abszolúte semmit. Hacsak az élénkítő, allergia elleni gyógyszer nem tekinthető fájdalomcsillapítónak.

– A pasas, akinek eltűnt a felesége.

– Ja! Aha.

Hát milyen ember az olyan, aki nem tart otthon aszpirint? Az ég szerelmére! Fáj a fejem! Útban Garrett lakása felé kicsit

elbóbiskoltam a kocsiban, és a szembe jövő sávban lyukadtam ki. A felharsanó dudaszónak és a fényszórók villogásának köszönhetően az hittem, hogy földönkívüliek raboltak el. Hála az égnek, és egy megfelelően elhelyezett telefonkábelpóznának, relatíve hamar véget ért ez a kis kalandom. Ha ébren akarok maradni, erősebb kávét kell innom. Vagy valami egész mást... Valami ipari készítményt.

Kikukkantottam az ajtó mögül, és megkérdeztem:

– Tartasz magadnál ampullás adrenalinot?

– Tudod, vannak ám mindenféle különleges programok az olyanoknak, mint te.

Egy pillanatra magával ragadott a színtiszta rémület, mert úgy tűnt, hogy nem érzem az agyam. Pedig egy perccel ezelőtt még megvolt. Lehet, hogy tényleg meghaltam.

– Mondd, úgy nézek ki, mint egy hulla?

– Mondd, vészhelyzet esetén rendelési időn kívül is elérhető a tesód?

– Nem mondhatnám, hogy a segítségemre vagy – jegyeztem meg, és mindent elkövettem annak érdekében, hogy a hangomban észrevehető legyen az undor. – Borzalmas ügyfélszolgálatos lennél, ugye tudod?

Feltápáskodott az székről és elindult a hűtő felé.

– Kérsz egy sört?

Odacsoszogtam az asztalhoz és elfoglaltam a helyét.

– Komolyan kérdezed?

A homlokráncolásból vállrándítás lett, amikor lecsavarta az üvegről a kupakot.

– Köszönöm, nem. Az alkohol depresszánsként hat. Kénytelen vagyok még napokig nyitva tartani – mondtam, majd mintegy vizuális megerősítésképpen a szememre mutattam.

Odaballagott az asztalhoz, és visszaszerezte a székét. Körtölt egy nagyot, majd megkérdezte:

– Miért?

– Mert ha csukva van a szemem, azonnal magam előtt látom.

– Mármint Istent? – találgatott Garrett.

– Reyeset.

Garrett vágott egy grimaszt. Valószínűleg azért, mert nem volt különösképpen oda Reyesért, és a kettőnk közt lévő, konvencionálisnak semmiképp sem nevezhető kapcsolatért sem. Tény és való, azt senki nem mondta, hogy könnyű dollog a Sátán fiával cimborálni. Garrett letette a sört a pultra és bement a szobájába – feltűnt, hogy a mozdulatai sokkal határozottabbak, szigorúbbak. Néztem, ahogy elsétált előttem – kellemes látványt nyújtott a deltás alakja –, de szinte azonnal vissza is tért. Az ingét és a cipőjét a kezében hozta.

– Na, gyere! Hazaviszlek.

– Mizériával jöttem.

– Bizony, bizony. Azt hiszem, épp elég mizéria van körülöttem per pillanat.

– Jaj, tudod, a dzsipem az! Mármint Mizéria. Emlékszel? – Néha az emberek csodálkoznak azon, hogy a cseresznyepiros Jeep Wrangleremet Mizériának nevezem, de hát mit tegyek, ha a Gertie név egyszerűen nem illik hozzá? – Nagyon morcos lesz, ha magára hagyom ebben a kétes hírű mellékutcában. Egyedül. Sebesülten.

Garrett döbbsen nézett rám.

– Összetörted a dzsipedet?

Ezen el kellett gondolkodnom...

– Nem vagyok teljesen biztos benne. Volt az úton egy póz-

na, és kerékcsikorgást hallottam, és azt hiszem, valahonnan felbukkant egy idegen létforma is. Minden olyan gyorsan történt!

– Na jó. Most pedig add meg szépen a nővéred számát! – azzal felvette az ingét és elővette a kulcsát.

– Ó, ennyire magányos vagy? Különben neked elárulom, hogy nem vagy a tesóm esete.

Garrett – nem mondhatni, hogy finoman – elterelgetett az autójához, beszállt a vezetőülésre és beindította a kocsit. Nagy dübörgéssel indult be a motor. Baró hangja volt! Kinéztem az ablakon, míg Albuquerque utcáin suhantunk. Az éjszaka szinte áthatolhatatlanul sötétnek tűnt. Ez a nyugodt derű sehogyan sem segített áldatlan állapotomon. Száraz szemhéjaim ólomnehezek voltak, és minden perccel egyre nehezebbnek és nehezebbnek tűntek. Minden másodperccel... A kellemetlenség ellenére minden erőmet összeszedtem, hogy nyitva tudjam tartani a szemem, mert még ez az állapot is jobb volt, mint az alternatívája lett volna, nevezetesen az, hogy Reyes Farrow – mindkettőnk akarata ellenére – felbukkan az álmomban; amikor lehunytam a szemem, olyan érzésem volt, mintha egy láthatatlan erő ellenállhatatlanul vonzana bennünket egymáshoz. És mindahányszor feltűnik, az egymás iránt érzett dühünk és minden gátlásunk szertefoszlik, és elmerül a vágy tengerében, amikor ajkaink csókban forrnak össze, és felfedezzük egymás testét. És ez nagyon, de nagyon gázos, mert mindketten kimondhatatlanul zabosak vagyunk egymásra.

Azonban annak, amit Reyes mond, vagyis, hogy ilyenkor én idézem meg őt, nincs semmi értelme. Ennek még utána kell járnom...

– Mennyi ideje nem alszol?

Visszazökkentem a valóságba, és az órára néztem. Pontosabban a csuklómra, ahol – emlékezetem szerint – az órámnak kellett volna lennie.

– Azt hiszem, úgy tizenhárom napja.

Úgy tűnt, mintha Garrett megfeszült volna ültében. Nem tudnám egész biztosan megmondani.

Ha feltételezem, hogy a kislány, akit késsel a kezében Garrett kocsijának a motorháztetején láttam felbukkanni, csak képzelgés volt, akkor azt kell mondjam, hogy ide-oda sodródok a valóság és az álomképek között. A lányka valószínűleg egy eltávozott gyermek szelleme lehetett, mindazonáltal érdemes megjegyezni, hogy a szellemek igen ritkán utazgatnak motorháztetőn.

– Figyelj ide! Az már leesett nekem is, hogy nem olyan vagy, mint a hétköznapi halandók – mondta Garrett, és érezhető volt, hogy nagyon igyekszik uralkodni magán –, de senki nem tesz jót, ha tizenhárom napon át nem alszik. Még neked sem.

– Lehetséges. Vettél egy új díszet a motorháztetőre?

Garrett kipillantott a kocsi elejére.

– Nem.

Odanyúlt elé a kesztyűtartóba, és kivett egy névjegykártyát.

– Itt a fickó elérhetősége. Úgy beszéltek meg, hogy ma reggel bemegy hozzád, az irodába. Persze, ha fogadóképes állapotban leszel...

Dr. Nathan Yost.

– Fogadóképes leszek. A barátod a pasi?

– Nem. Egy seggfej. De nagyon úgy néz ki, hogy rajtam kívül széles e világon mindenki odavan érte.

– Gromek! – Megpróbáltam zsebre tenni a névjegyet, de aztán eszembe jutott, hogy nincs is zsebem. – Hé-kás! A táskám Mizériában maradt!

Garrett a fejét ingatta.

– Jaj, Charles! Olyanokat tudsz mondani... Erről jut eszembe, képzeld, arra jutottam, hogy írok egy listát arról, mi mindent nem szabad mondani a halál angyalának.

Felnevettem.

– Erre olyan sokféle frappáns válasz jut eszembe, hogy hirtelen nem is tudok választani közülük.

– Na, figyelj, az utolsóval fogom kezdeni – felelte vigyorogva. – Készen állsz?

Kissé felvontam a jobb szemöldökömet.

– Mint mindig.

– Jó, szóval az ötödik legfontosabb dolog, amit nem mondatsz a halál angyalának az, hogy: *Hullafáradt vagyok*.

– Megjegyzem, ez nem lett valami hosszú lista.

– Most akarod hallani az egészet vagy sem? – kérdezte, amikor begurultunk a lakásom előtti parkolóba.

– Várj, mérlegelem a lehetőségeket. Ez a lista lehet az apokalipszis mibenlétére vonatkozó kinyilatkoztatás, amennyiben azonban nem az, teljesen felesleges csekélyke szellemi kapacitásomat erre pazarolni. És bevallom, hajlok arra, hogy az utóbbira van nagyobb esély.

– Rendben, akkor majd elmondom a többit, ha jobb passzban leszel. Ezzel is fokozom a feszültséget!

– Remek ötlet – mondtam, és felfelé tartott hüvelykujjammal igyekeztem nyomatékot adni a véleményemnek. Fokozza a feszültséget! Uramatyám...

– Manapság senki sem veszi észre a valódi tehetségeket.

Garrett felkísért a lakásomba.

– Alszol egy kicsit? – kérdezte az előtérben, miközben én azon igyekeztem, hogy becsukjam az ajtót az orra előtt.

– Ha egy mód van rá, akkor nem.

Legalább valamelyest hasznomra volt; így sikerült még egy órát alvás nélkül töltenem.

Amint becsuktam az ajtót és a kávéfőző felé fordultam, Garrett benyitott, és azt mormogta: – Zárd be! –, majd ismét becsukta.

Visszatámolyogtam, hogy bezárjam az ajtót, de két perccel később hallottam, hogy a zárban valaki egy kulccsal zörög. Persze az is lehet, hogy megint csak elszenderedtem. Tekintettel arra, hogy úgy tűnt, Reyes nem készül eget-földet rengető orgazmusban részesíteni engem, úgy véltem, hogy mégsem alszom.

Cookie robbant be a lakásomba, elviharzott mellettem, és a kávéfőző felé vette az irányt.

– Beszélte Garrett-tel?

Mentem Cookie után.

– Aha. Azt hiszem, ma reggel egy bohóc volt a kecsómban.

– Ennyire rémes a pizsim? – kérdezte, és végignézett a pizsamáján. – És mit mondott?

– Nem – újra ránéztem. – Méghozzá egy halott bohóc.

– Ó! Úgy érted, egy eltávozott szelleme?

– Úgy.

– És elment? – kérdezte, és aggodalmasan körbepillantott.

– Igen. Átment a másik dimenzióba.

– Nos, most már értem, hogy mit akartál az előbb a bohóccal. Azt hittem, egy újabb gyenge Charley-féle szellemkedés...

A reggeli kiruccanásom tényleg betette a kaput. Nagyon

álmos voltam. Lehet, hogy valóban jót tett volna egy adrenalinlöket.

– Hékás, azt hittem, arra készülsz, hogy visszafekszel.

– Így is volt, de mindenféle érdekesség cikázott a fejemben. Amolyan pasis jellegűek, ha érted, mire gondolok. De ha már itt tartunk – tette hozzá, és egy nagyot kortyolt a kávéjából –, Garrett meztelen volt?

– Már miért lett volna meztelen? – kérdeztem, és igyekeztem rosszalló homlokráncolással palástolni a kitörő nevetésem jeleit.

– Csak arra gondoltam, lehet, hogy meztelenül alszik.

– Lövésem sincs, hogy meztelenül alszik-e. Megjegyzem, nem tartom valószínűnek, hogy ha igen, akkor így is nyitott volna ajtót.

Cookie elgondolkodva bólintott.

– Ebben van valami. Ó, basszus, fel kell keltenem Ambert, mert suliba kell mennie.

– Rendben. Úgyis le akartam zuhanyozni. Még mindig kávészagot árasztok. És még el is kell kocognom a Super Dogba a nap folyamán. Emlékeztess majd rá, légy szíves – mondtam, majd elindultam a fürdőszobába.

– Sima ügy. Jaj! – Cookie megtorpant az ajtóban –, majdnem elfelejtettem szólni, hogy elvittem egy doboz kávé az irodából.

Megálltam, és a csalódással vegyes döbbenetet kifejező pillantásommal mértem végig Cookie-t.

– Jól értem, hogy elloptál egy egész doboz kávé az irodából?

– *Kölcsönvettem.* Majd a következő fizetésemből veszek egy másikat.

– Hát ezt nem hiszem el!
– Charley...
– Tudod, hogy csak hülyéskedek. Semmi gond – mondtam, és legyintettem egyet. – Tudod, hogy én sem fizetek érte.
Már elindult kifelé, de megint megtorpant.

– Mi?
– Nem fizetek a kávéért.
– Honnan szerzed?
– Apa raktárából szoktam kiszolgálni magam. – Ekkor Cookie-n volt a sor, hogy végigmérjen a helytelenítő, mi több, megbotránkozó pillantásával, én pedig feltartottam a kezem, jelezvén, hogy időt kérek. – Lassan a testtel, hékás! Nagyon sok ügy megoldásában segítettem eddig annak az embernek. Az a legkevesebb, hogy biztosítja a napi kávéadagomat.

A papám nyomozóként dolgozott az albuquerque-i rendőrségnél, én pedig ötéves korom óta segítettem neki megoldani a rejtélyes bűnügyeket. Valami furcsa okból kifolyólag sokkal könnyebb megtalálni a gyilkost, ha az ember megkérdezheti az áldozatot, hogy ki követte el a bűntettet. Apa pár éve nyugdíjba vonult, így most nem neki, hanem Bob bácsikámnak – aki szintén nyomozó – segídek.

– Te kávé t lpsz a tulajdon apádtól?
– Aha.
– Tehát akkor én lopott kávé t iszom?
– Bizony. Még hozzá napi rendszerességgel. Emlékszel, amikor úgy egy hónappal ezelőtt elfogyott a kávé az irodában, tudod, amikor bejött az a pasi, hogy megöljön, és Reyes elötűnt a semmiből, hogy elintézzé, hogy kettéhasítsa a gerincoszlopát azzal a hatalmas karddal, amit a köpenyébe

rejtve hord, és Bob bácsi is megjött egy csomó zsaruval, és a papám elkezdte firtatni, hogy hogyan is megy ez a gerincroncsolásos dolog?

Egy hosszú pillanat elteltével Cookie ennyit mondott:

– Nagy vonalakban. – Na persze a hangjából csak úgy csöpögött a szarkazmus.

– Nos, egy ilyesféle halálközeli élményt követően elmondhatatlanul vágytam volna egy kávéra, és egy szem nem sok, annyi sem volt. Így fogtam magam, és szépen elemeltem egy dobozzal apa raktárából.

– Charley! – Cookie körülnézett, mintha meg akarna bizonyosodni arról, hogy senki sem hallgatózik. – Nem lophatod el a papád kávéját!

– Cookie, vannak olyan pillanatok az életben, amikor akár önnön testemet is eladnám egy finom tejeskávéért.

Megértően bólintott.

– Nos, megértem, hogy volt olyan alkalom, amikor eladtad magad, de meg kell próbálnod felfogni, hogy ez így hosszú távon nem megy.

– Aha, értem! Szóval az rendben van, ha te lopsz, de az már gáz, ha én.

– Nem loptam. Csak kölcsönvettem.

– Nos, legyen így, ha ettől jobban alszol, *Bonnie*. Majd adj egy puszit a nevemben Clyde-nak!

Cookie sóhajtott egy nagyot és ismét elindult kifelé. Amikor becsuktam a fürdőszoba ajtaját, még utána szóltam:

– Egyébként nem volt Garretten ing, amikor ajtót nyitott.

Cookie szusszant egy nagyot, és megjegyezte:

– Nagyon köszönöm!